

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

SVEIKINAME

Didžiai gerbiamus ir mylimus žmones – ilgametį Kristaus Prisikėlimo parapijos kunigą VACLOVĄ ALEKSANDRAVIČIŲ ir ilgametę choristę ALDONĄ DRAUDVILIENĘ – gavusius garbingą arkivyskupijos apdovanojimą – Šv. Šiluvos Marijos medalius.

Parapijos klebonas, kunigai ir bendruomenė

TU TAPSI SIMBOLIU

Visi nuostabūs jausmai pasaulyje sveria mažiau už vieną gerą darbą.

(R.Lovelis)

**Kaune, ant Žalio šlaito kalno, kaip senolių buvo sumanyta,
Iškilo mūras didis įspūdingas – tai Paminklinė bažnyčia.**

Tai Šventovė neeilinė ir neparapijinė –

Tai bažnyčia Tautos stiprybės Atgimimo, Prisikėlimo.

Tai Šventovė padėkos Dievui ir karžygių, kovojusių už mūsų laisvę, atgimimo,

Tai Šventovė – simbolis Tėvynės nepriklausomybės, susitelkimo.

Šios didžios bažnyčios bokštas aukštas, kaip ir dera, yra miesto orientyras;

Virš savęs iškėlęs laiko pergalingą vėl atgautos (ilgai lauktos) laisvės kryžių.

Lietuvos šventovė, Tu iškilai didingu grožiu iš istorijos gelmių, protėvių

žemės pamatų gan greitai, netikėtai.

Tautos sutikta buvai kaip dvasios atgaiva, prisikėlimo galios palytėta, palydėta.

Žmonėms tu skeisi šviesą iš praeities išminties, dabarties ir viltį ateities,

Tu būsi ta šventa vieta ir erdvė, skleidžianti dvasios ramybę, tikėjimo džiaugsmą išties.

Tautos šventovė, Tu garbi, didinga, ir „suaukotų plytų“ sulipdyta – pastatyta,

Buvai barbarų pažeminta, paniekinta ir sugriauta.

Tu būsi prikelta, atstatyta Žmonių labdarinių, išmintingų, kaip ir numatyta.

Tu tapsi simboliu Nepriklausomos Tėvynės vilties ir naujo ryžto versme, dangiška šviesa...

Vytautas Nezgada

Sekmadienio katechezė

MORALIAI BLOGAS VEIKSMAS – NUODĖMĖ

Nuodėmė egzistuoja žmogaus istorijoje. Būtų beprasmiška bandyti jos nepastebėti arba šią tamsią tikrovę vadinti kitais vardais. Bandydami suprasti, kas yra nuodėmė, turime pirmiausia pripažinti gilų žmogaus ryšį su Dievu, nes to nepaisydami neatskleisime nuodėmės blogio, kuris iš tiesų yra ne kas kita kaip Dievo atmetimas ir savęs su Juo supriešinimas. Nuodėmė – tai neklusnumas Dievo valiai ir Dievo įžeidimas. Nuodėmė – tai nusižengimas protui, tiesai, teisingai sąžinei, ji yra tikros Dievo ir artimo meilės trūkumas dėl netinkamo prisirišimo prie tam tikrų gėrybių.

Nuodėmė atėjo į pasaulį per pirmuosius žmones. Dėl gimtosios nuodėmės žmogaus prigimties galios yra susilpnėju-

sios, išmanymas aptemęs. Nuodėmė mums trukdo gyventi pilnutinį prigimties gyvenimą, atimdama Dievo malonę. Kas yra nuodėmėje, tas yra ne Dievo, bet velnio priklausomybėje.

Prisikėlęs Kristus, duodamas apaštalams Šventąją Dvasią, suteikė ir savo dieviškąją galią atleisti nuodėmes: “Imkite Šventąją Dvasią. Kam atleisite nuodėmes, tiems jos bus atleistos, o kam sulaukysite, – sulaukytos” (Jn 20, 22-23). Atgailos sakramentu pakrikštytasis gali būti sutaikintas su Dievu ir Bažnyčia. Nėra tokios sunkios kaltės, kurios Šventoji Bažnyčia negalėtų atleisti. Kristus, kuris mirė už visus žmones, trokšta, kad Jo Bažnyčios atleidimo durys visada būtų atvertos kiekvienam, kuris tik nusigręžia nuo nuodėmės.

Nuodėmės yra labai įvairios, daug jų išvardija Šventasis Raštas. Jos vertinamos pagal sunkumą, skirstomos į sunkiąsias ir lengvasias.

Sunkioji nuodėmė, stipriai pažeisdama Dievo įstatymą, žmogaus širdyje naikina meilę, versdama rinktis gėrį, mažesnę už Dievą. Ji žmogų nukreipia nuo Dievo, kuris yra jo galutinis tikslas ir laimė. Lengvoji nuodėmė, nors ir išsaugo meilę, bet ją užgauna ir sužeidžia.

Kad nuodėmė būtų sunki, reikia drauge trijų sąlygų: sunki yra kiekviena nuodėmė, kurios objektas yra svarbus dalykas ir kuri padaroma visiškai sąmoningai ir laisvai. Kas yra svarbus dalykas,

nukelta į 2 psl.

atkelta iš 1 psl.

aiškiai nurodo Dešimt Dievo įsakymų. Kad nuodėmė būtų sunki, reikia ją visiškai pažinti ir jai visiškai pritarti. Nežinojimas ne dėl savo kaltės, jeigu ir nepanaikina visos atsakomybės už sunkų nusikaltimą, tai bent ją sumažina. Sunkioji nuodėmė – kaip ir meilė – yra radikali žmogaus laisvo pasirinkimo galimybė. Dėl tos nuodėmės prarandama meilės dorybė ir pašvenčiamoji malonė. Jei jos neatperka žmogaus gailėtis ir Dievo atleidimas, ji atskiria žmogų nuo Dievo karalystės ir užtraukia jam amžiną mirtį pragare, nes nuo mūsų laisvos valios priklauso ką nors pasirinkti visam laikui, negrįžtamai.

Lengvoji nuodėmė padaroma tada, kai dorinio įstatymo nuostatų nesilaikoma

nesvarbiame dalyke arba kai tam įstatymui nepaklūstama svarbiame dalyke, bet be visiško pažinimo ar be visiško pritarimo. Lengvoji nuodėmė silpnina meilės dorybę. Sąmoningai padaryta ir neapgailėta lengvoji nuodėmė palengva veda prie sunkiosios nuodėmės. Vis dėlto lengvoji nuodėmė nenutraukia ryšio su Dievu.

”Iš tiesų sakau jums: bus dovanoti žmonių vaikams visi nusikaltimai ir piktžodžiai, kiek jie bėpiktžodžiautų; bet jei kas piktžodžiautų Šventajai Dvasiai, tam amžiais nebus dovanota, ir jis bus kaltas amžina nuodėme“ (Mk 3, 28-29). Dievo gailestingumui nėra ribų, bet kas sąmoningai neatgailaudamas atmets Dievo gailestingumą, tas išsižada nuodėmių atleidimo ir Šv. Dvasios dovanojamo išganymo. Nusidedant stiprėja polinkis nusidėti; tuos pačius veiksmus kartojant

nuodėmė tampa yda. Dėl to atsiranda blogi polinkiai, kurie aptemdo sąžinę ir trukdo tinkamai vertinti, kas yra konkrečiai gera ir kas bloga.

Nuodėmė yra asmeniškasis veiksmas. Taip pat esame atsakingi ir už kitų nuodėmes, jei prie jų prisidedame:

- tiesiogiai ir noriai jose dalyvaudami;
- įsakydami ar patardami nusidėti, gindami nuodėmes ar jas pateisindami;
- neiškeldami jų aikštėn ar nesutrukdydami nusidėti, kada tai padaryti yra mūsų pareiga;
- gindami piktadarius.

Nuodėmė atveda visuomenę į tokią būklę, kuria joje tokias institucijas, kurios prieštarauja Dievo gerumui. Tad stenkimės vengti nuodėmių, kiek tik tai įmanoma, o jeigu teko nusidėti, gailėkimės ir prašykime Dievo atleidimo.

Tešiame pokalbių ciklą „Pažink save“

II. KAS YRA LAIMĖ?

Ką reikia daryti siekiant laimės? Nieko. Kodėl? Tu esi laimingas jau dabar, kaip galima dar kartą įgyti tai, ką jau turi? Tad kodėl nejauti tos laimės, kuri jau yra tavo nuosavybė? Todėl, kad nelaimingumo išpūdį visą laiką kuria tavo protas. Išmesk iš galvos tą įsitikinimą dėl nelaimingumo, – ir laimė atsivers savaime.

Kaip tai padaryti? Vienintelė nelaimingumo priežastis yra dalykas, kurio vardas – prisirišimas. Tai emocinė susiliejimo su daiktu ar žmogumi būseną, kurią stimuliuoja įsitikinimas, kad be vieno ar kito daikto ar žmogaus nebūsi laimingas. Prisirišimas sudrumsčia žmogaus emocinio pasaulio stabilumą ir kiekvieną akimirka kėsina į jo ramybę. Tad prisirišimų sukaustytas žmogus neišvengs į Dangaus karalystę, kaip ir kuprunagaris nepralis pro adatos skylutę.

Tad kas yra laimė? Tai nenusakomas dalykas. Lygiai kaip apie šviesą niekaip nepapasakosi žmogui, visą laiką gyvenančiam tamsoje. Suvok savo tamsą, – ir ji išnyks, tada ir sužinosi, kas yra šviesa. Pažink savo klaidingus įsitikinimus, – ir jie subyrės, tuomet ir pažinsi laimės skonį. Daiktais vien tik mėgaukis, neišleisdamas į sąmonę prisirišimo.

Tikroji laimė neturi priežasties. Esi laimingas, ir tiek. Jos negalima patirti. Ji nėra sąmoningos patirties dalis.

III. MŪSŲ „KOMPIUTERIO“ PROGRAMA

Esame sukurti taip, kad mūsų sąmonėje glūdi ištisa programa, kurioje surašyta, koks turi būti pasaulis, koks turi būti tu pats ir ko norėtum iš pasaulio bei iš savęs.

Kas atsakingas už šią programą? Ne, tikrai ne tu! Nuo dabar gali išbraukti iš savo sąžinės kaltės jausmą, kad esi toks, o ne kitoks. Už tai atsakingi tavo tėvai, tavo gyvenimo patirtis, sudarę tavo „kompiuterio“ programą.

Jei „kompiuterio“ poreikiai patenkinti, jis tau leidžia būti ramiam, jei ne – generuoja negatyvias emocijas, verčiančias tave kentėti. Tu prarandi daugybę energijos, kovodamas su šiomis negatyviomis emocijomis, ir energiją naudoji ne šių emocijų prigimčiai pažinti, o pertvarkyti pasaulį taip, kaip reikalauja tavo „kompiuteris“.

Tavo kančios ir depresijos priežastis tokia: gyvenimas neduoda tau to, be ko esi save įtikinęs, kad negali būti laimingas. Beveik kiekviena tavo negatyvi emocija yra tiesioginis prisirišimo padarinys.

Pabandyk pažvelgti į save iš šalies. Pamatysi, kad kitas žmogus panašiomis aplinkybėmis išlieka visai ramus. Vadinas, kalti ne žmonės ar aplinkybės, o tavo įsitikinimai, nes dėl jų save ir pasaulį matai iškreiptą.

Kai atsikratysi negatyvių emocijų, kai nebetenkini „kompiuterio“ poreikių, kai tavo veiksmai bus sąlygoti taikos ir meilės dvasios, suprasi, kokia gili prasmė slypi Jėzaus žodžiuose: „Jei kas verstų tave nueiti mylią, nueik su juo dvi“ (Mt 5,41).

*A. Daukšienė
Dvasiniai išgyvenimai*

AR ŠIUOLAIKINIS ŽMOGUS IEŠKO DIEVO?

Kiekvieną kartą, kai žvelgiu į didžiulį tuščią kryžių Tautos šventovėje, mane apima keistas jausmas. Jo ten, ant kryžiaus, nėra, vadinasi, Jis vaikšto tarp mūsų, Jis beldžiasi į mūsų širdis, Jis trokšta apsigyventi mumyse, kiekviename iš mūsų, taigi ir manyje. Jėzus visada yra arčiau mūsų, nei mes galvojame. Jis kalba mums per kitus, mūsų viduje, tik ar šiame triukšmingame, kažkur skubančiame pasaulyje įmanoma išgirsti Jo balsą... Aišku, neišgirsime, jei nenorėsime išgirsti, jei retkarčiais nesustosime poilsui, kad atsikratytume kasdienės rutinos, pabūtume tyloje, išgirstume Jo balsą.

Visą savaitę turėjau daug darbo. Ryte 6 val. turėjau būti darbe, o namo grįždavau vėlai vakare, išsekusi nuo įtempto darbo. Suprantama, rytais tik persižegnodavau, paskubom sukalbėdavau „Sveika, Mari-

ja“ ir strimgalviais išskubėdavau. Vakare, daugiau iš įpročio sukalbėjusi maldas, smukdavau į lovą, nes laukė vėl sunkus rytoj. Pagaliau atėjo šeštadienis. Kaip įpratusi, nuskubėjau į rytines šv. Mišias. Buvau visiškai „išderinta“, širdyje absoliuti tuštuma, bandžiau susikaupti maldai, bet nepavyko. Išėjau nusivylusi ir be galo liūdna, viduje tarsi kažkas nutrūko. „Nejau Dievas apleido mane? Nejaugi taip greitai galima Jį prarasti? “ Mintys skriejo kaip vėjas viena po kitos, norėjosi greičiau namo, greičiau paimti Šv. Raštą, atsitiktinai atsiversti ir perskaityti, apie ką Jis man šiandien kalba. Mintys vis nedavė ramybės: „Dieve, kaip gi aš gyvenau iki tol, kol pašaukei mane? Kaip gyvena žmonės, kurie iki šiol negirdi Tavo kvietimo – „Sek paskui mane“?

Pagalčiau aš namie. Užsimerkusi at-

siverčiau Naująjį Testamentą ir perskaičiau: „Jėzus eina vandeniu“ (Mt. 14, 22-34). Nuostabu! Kaip ir Petras, „pamatęs vėjo smarkumą, nusigando ir, pradėjęs skęsti, sušuko: „Viešpatie, gelbėk mane!“ (Mt. 14, 30), taip ir aš, pavargusi nuo darbų, susvyravau ir štai, pajutusi Jėzaus ištiestą ranką, išgirdau Jo balsą: „Silpnaiti, ko suabejojai? (Mt. 14, 31). Nuoširdžia malda padėkojusi ir atsiprašiusi už silpnumo valandėlę, pasijutau tarsi pakilusi iš patalo po sunkios ligos.

Mielieji, Dievas visada su mumis. Jis ieško progos parodyti mums meilę ir savo rūpestį, todėl tarp begalybės darbų ir darbėlių, slegiančių mūsų pečius, atraskime bent minutėlę laiko pabendrauti su Juo, išgirsti Jo Žodį, kurį skelbia Evangelija.

Miranda

VIEŠPATIES MŪSŲ JĖZAUS KRISTAUS PRISIŲĖLIMO BAŽNYČIOS ISTORIJA

Pradedame spausdinti archyvinę medžiagą, kurią surinko ir aprašė mūsų kruopščioji parapijietė Vitalija Jakuškienė. Rūpestingai ir kantriai tvarkydama išlikusią bažnyčios archyvą, ji labai susidomėjo bažnyčios istorija, pradejo tyrinėti duomenis ir šiam darbui paskyrė daug laiko, jėgų ir širdies. Ačiū Jums, Vitalija!

19 a. pabaigoje ir 20 a. pradžioje Kaunas augo, o ypač sparčiai plėtėsi jo priemiestis – Žalioji Kalnas.

Rusijos valdymo laikotarpiu nebuvo leidžiama statyti naujų katalikų bažnyčių, o veikusios Jėzuitų, Dominikonų, Vytauto bažnyčios buvo uždarytos. Platinant provoslaviją, Žaliojame Kalne prie Ukmergės plento (dab. Savanorių prospektas) ir Žemaičių gatvės išdygo medinė cerkvė. Pirmojo pasaulinio karo metu bažnyčios buvo atgautos, o cerkvės ištuštėjo.

Po karo Kaunas dar sparčiau didėjo: Žaliojame kalne tada gyveno 9295 katalikai, kuriems reikėjo bažnyčios. 1920 m. spalio 10 d. Žaliakalnio katalikai susirinko tuščioje cerkvėje, esančioje prie Žemaičių g. ir Ukmergės pl., norėdami įkurti parapiją. Jie išsirinko komitetą: pirmininką B. Tuskevičių, pad. S. Daugvilą, rašvedį P. Pakštaitį, narius – J. Pavilonį, M. Tubelevičių, I. Simokaitį, S. Plodauskį, Pr. Limontą, A. Mondzejauską. Šis komitetas buvo įgaliotas kreiptis į Jo Ekscelenciją Žemaičių vyskupą Pranciškų Karevičių prašant jo pagalbos, kad cerkvė, kuri Žaliojame Kalne stovėjo tuščia po Pirmojo pasaulinio karo, būtų atiduota katalikams ir prie jos įsteigta parapija. Tačiau sukuro apie tai sužinoję provoslavai ir cerkvę atsiėmė. Žemaičių vyskupijos kurija išrinktam komitetui nurodė sąlygas, kuriomis gali būti įsteigta nauja bažnyčia ir parapija. Komitetas turėjo išsiaiškinti, kas statys bažnyčią ir jai reikalingus pastatus bei visa tai išlaikys; reikėjo sudaryti tikslų sąrašą žmonių, kurie norės prisidėti prie naujos bažnyčios įsigyjimo, nurodant, kiek kas galės prisidėti pinigais ar turto, surašant protokolą ir surenkant parašus; kas išlaikys kunigą ir reikalingus tarnus, negaunančius algos iš valstybės (tai galėjo būti parapijiečių sudedama alga, surinkti kalėdojant pinigai ar žemė, duodanti naudą). Kurija patvirtino išrinktą komitetą, o Jo Ekscelencija vyskupas P. Karevičius paskyrė kunigą Petrą Vaitiekūną rūpintis įsteigti Žaliojame kalne naują bažnyčią ir aprūpinti vietinius gyventojus dvasinio ganytojavimo reikalais. Pradėta ieškoti vietos bažnyčiai statyti.

Paaiškėjo, kad Kauno katedra Žaliakalnyje turi 3215 ketvirt. sieksnių su dviem mediniais trobesiais žemės sklypą, kurį jai 1902 m. gruodžio 17 d. testamentu

po savo mirties paliko gubernijos sekretoriaus našlė Cicilija Antanina, d. Igno, Požerskaja, o pagal antrąjį vyrą – Montigerd-Loibo. Ši žemė į šiaurės vakarus prieina prie Ukmergės pl. 52, o į šiaurės rytus – prie Aukštaičių gt. 2 (pagal 1923 m. numeraciją). 1922 m. vasario 28 d. šis sklypas buvo perduotas kun. P. Vaitiekūno žinion.

Tuo pačiu metu, 1922 m. vasario 28 d., prof. kun. P. Bučys laikraštyje „Laisvė“ iškėlė sumanymą statyti Žaliojame kalne gražią bažnyčią, kaip nepriklausomybės paminklą. Šį sumanymą palaikė kun. Tumas-Vaižgantas laikraštyje „Lietuva“ (1923-08-19 Nr. 148), A. Paparonis laikraštyje „Laisvė“ ir kt. garbūs Lietuvos asmenys. Dėl bažnyčios stiliaus ir kitų klausimų buvo kreiptasi į inžinierius bei architektus, profesorius architektui V. Dubeneckiui pavesta parengti naujos bažnyčios projektą. Buvo numatytas bažnyčios titulas – Viešpaties Mūsų Jėzaus Kristaus PrisiŲvėlimo bažnyčia. Kadangi šį tikslą greitai laiku įvykdyti bus sunku (Lietuvoje tuo metu buvo finansinė krizė), nutarta ant gautos žemės statyti laikiną medinę bažnyčią ir įrengti kleboniją esamuose trobesiuose, kad kunigas, kuris vadovaus naujos bažnyčios statybai, turėtų kur gyventi.

1923 m. sausio 21 d. tarybos nariai, apžiūrėję bažnyčios žemę ir trobesius, nutarė didžiajame name (dabartiniame Aukštaičių gt. 10) įrengti laikiną 18 ketvirtainių sieksnių didumo koplytėlę, o prie 9 ketvirtainių sieksnių didumo pristatyti dar 6 ketvirtainius sieksnius ir visoje toje namo dalyje įrengti kunigui butą. Antrajame name buvo nutarta įrengti butus vargonininkui ir zakristijonui.

Tarybos susirinkimai vykdavo kas mėnesį. 1923 m. kovo 28 d. bažnyčios taryba svarstė, iš kur gauti statybinės medžiagos, ir nutarė prašyti Miškų departamentą suteikti medžiagos nemokamai. 1923 m. liepos 18 d. tarybos nariai nutarė parduoti už 200 lt apipuvusią ne vietoje stovinčią šoną, o už gautus pinigus pirkti lentų šventoriui aptverti. 1923 m. rugpjūčio 9 d. Žaliojo kalno bažnyčios komitetas prašo leisti statyti mūrinę bažnyčią prie Ukmergės pl. 52 ir tam tikslui rinkti aukas visose Žemaičių vyskupijos bažnyčiose. Žemaičių vyskupijos kurijos Bažnyčios turtų valdymo taryba leido rink-

ti aukas, įrašant į pajamų ir išlaidų knygą.

1923 m. rugsėjo 23 d., sekmadienį, 10 val., kun. prof. P. Bučys pašventino laikiną maldos namus – koplyčią. Pašventinimo išskilmėse dalyvavo bažnyčios rektorius kun. P. Vaitiekūnas, kun. Pr. Venckus, kun. V. Mieliaška, kun. J. Narbutas, kun. A. Liepinis, kun. M. Grubis, kun. P. Marcinkevičius, Romos Gregoriano universiteto studentas Jonas Vaitiekūnas (klebono brolis), du pranciškoniai vienuoliai ir labai daug parapijiečių. Pašventinimo akte pažymėtas bažnyčios titulas – Viešpaties Mūsų Jėzaus Kristaus PrisiŲvėlimo bažnyčia. Pamaldos turėjo būti laikomos pirmąjį mėnesio šventadienį lietuvių kalba, o antrąjį – lenkų kalba. Šv. Evangelija kas šventadienį buvo skaitoma lietuviškai ir lenkiškai.

1923 m. rugsėjo 22 d. Bažnyčios turtų valdymo taryba leido vesti krikšto ir mirimo knygas.

Bažnyčios kasa buvo skolinga bažnytinio komiteto nariams, kurie savo pinigais dengė tuščią kasą. Atsižvelgdami į sunkią padėtį, 1924 m. gegužės 30 d. bažnytinio komiteto nariai skolas paaukojimo bažnyčios reikalams: Limantas 500 lt ir tapetų už 48 lt, Tuskevičius paaukojimo skolos 275 lt, Simokaitis – 150 lt, kiti nariai paaukojimo statybinių medžiagų.

1924 m. buvo aptverta žemė nuo Ukmergės pl. ir nuo Aukštaičių gt. medine tvora. Tais pačiais metais išklotas cementinių plytų šaligatvis Ukmergės plente.

1924 m. gruodžio 10 d. Jo Ekscelencija Žemaičių vyskupas Pr. Karevičius leido šiuos atlaides:

- Viešpaties Mūsų Jėzaus Kristaus PrisiŲvėlimo;
- Šv. Mergelės La Salett'os – sekmadienį po rugsėjo 19 d.;
- Šv. Mergelės Nekalto Prasidėjimo – gruodžio 8 d.;
- Šv. Kazimiero;
- Kiekvieno mėn. pirmąjį sekmadienį vienerios šv. Mišios laikomos prie išstatyto Švč. Sakramento.

Pamaldų tvarka buvo tokia:

- Sekmadieniais ir šventadieniais Suma - 10 val. 30 min. (15 min. prieš Sumą skambina varpas). Po Sumos giedama „Šv. Dieve“ prie išstatyto Švč. Sakramento, po to sakomas pamokslas.

- Mišparai – 5 val. vakare prieš kiekvieną sekmadienį ir šventadienį ir tomis dienomis.

(Tęsinys – kitame numeryje)

Vitalija Jakuškienė

JĖZAUS ŠIRDIES ATLAIDAI

Nuo šių metų Kristaus Prisikėlimo parapijoje atnaujinti Jėzaus Širdies atlidai. Birželio 12 d. pirmiesiems atlidams vadovavo prelatas V. S. Vaičiūnas. Šventė prasidėjo 11 val. iškilmingomis šv. Mišiomis.

– Kas yra mums Jėzaus Širdis? – klausimu pradėjo homiliją prelatas. – Vieni Ją vaizduoja iš perplėštos Jėzaus krūtinės, kiti – skleidžiančią spindulius, tretį – Jėzaus ištiestoje rankoje. Ir nesvarbu, kaip Ją vaizduoja tapytojai: Ji visada yra pasiaukojanti, atleidžianti, kenčianti dėl mūsų nuodėmių, gydanti sielas ir be galo mylinti...

Meilė visada švelni, tyra – tarp dviejų žmonių, tarp motinos ir vaiko... Mes nežinome, kas dedasi kito širdyje, o Dievas mato mūsų giliausias paslaptis. Kai žmoguje susikaupia daug skausmo, jį ištinka dvasinis skausmas, tuomet kviečiame „greitąją pagalbą“. „Dieve, atei man padėti,“ – tai pirmasis skambutis į šią greitąją pagalbą, ištikus dvasiniam infarktui... „Sūnau, dukra, tau atleidžiamos visos nuodėmės... Eik ir daugiau nebenuosidėk,“ – tai Didžiausiojo gydytojo, išleidžiančio iš ligoninės, žodžiai.

Mūsų širdis nėra altorius, kurį galima sudaužyti, pastatyti gamyklą ir vėl, išgriovus cechų pertvaras, sugražinti pastatą tiki-

tiesiems. Širdis yra šventovė, kurios niekas nepajėgus sugriauti. Jei iš širdies yra išplėšiamas Dievas, jei Jis pažeminamas, žmogus neliks tuštumoje, jis ims garbinti kitką. Tačiau be tikėjimo žmogus lieka nuogas... – liejosi ir liejosi nuoširdūs, kupini meilės Dievui prelado žodžiai. Jie skverbėsi gilyn į širdį, jaudino ir graudino, kvietė ir drąsino, teikė vilties, kad ir tu nesi pamirštas šiame dideliame, klaidžiamame pasaulyje.

Po šv. Mišių aukos vyko Švč. Sakramento garbinimo procesija. Jos metu skambant Jėzaus Širdies himnui, pakėlus akis į dangų, norėjosi garsiai šaukti: „Dieve, būk visada kartu, globok ir saugok mylimą Tėvyne, pripildyk mūsų širdis meilės ir nuolankumo, tarpusavio supratimo“. Procesija baigėsi Jėzaus Širdies litanijos giesme, kurią visi tikintieji kartu giedojo.

Pasibaigoms pamaldų apeigoms, klebonas dekanas V. Grigaravičius ir pastoracinės tarybos atstovai padėjo prelatui V. S. Vaičiūnui už nuoširdumą, įtaigų žodį, priminė dienas, praleistas šioje parapijoje. Savo ruožtu prelatas pasidžiaugė, kad turėjo galimybę šioje nuostabioje šventovėje aukoti šv. Mišias.

Nors dvi valandos buvo praėjusios nuo šv. Mišių pradžios, žmonės skirstėsi pamažu, neskubėdami ir giliai susimąstę.

ARKIVYSKUPIJOS MINISTRANTŲ ŠVENTĖ

Gegužės 28 d., šeštadienį, Devintinių išvakarėse, vyko Kauno arkivyskupijos ministrantų šventė. Per tris šimtus iš įvairių parapijų atvykusių šv. Mišių patarnautojų pasveikino Kauno arkivyskupas metropolitas Sigitas Tamkevičius. Jis pasidalijo patirtimi iš tų laikų, kai pats būdamas vaiku patarnaudavo šv. Mišioms. Ganytojas pabrėžė, kaip jam buvę svarbu tai, kad klebonas paraginęs jį kasdien priimti šv. Komuniją. To paties arkivyskupas linkėjo ir susirinkusiems ministrantams. Be to, jis drąsino patarnautojus ir patiems semtis žinių iš knygų bei nebijoti užduoti įvairiausių klausimų savo klebonams.

Po šv. Mišių vyko Švč. Sakramento adoracija, kurios metu patarnautojai sukalbėjo ministrantų maldą. Po pamaldų ministrantai, pasivaišinę agapėje, apžiūrėjo paminklinę Prisikėlimo šventovę, kėlėsi keltuvu į terasą, žaidė skautiškus žaidimus.

PIRMOJI KOMUNIJA

Birželio 5 d., sekmadienį, skaisčiai šviečiant saulei, iškilmingai pasipuošę mergaitės ir berniukai, lydimi tėvelių, senelių, skubėjo į Paminklinę Kristaus Prisikėlimo bažnyčią pirmąkart priimti į savo širdes Kristų. Šiam svarbiam gyvenimo įvykiui jaunieji parapijiečiai pradėjo rengtis nuo rudens. Padedami katechetės sesės I. Romaškaitės, jie uoliai gilinosi į tikėjimo tiesas, išitraukė į parapijos katalikų būrį.

Šv. Mišias koncelebravo kun. A. Jagelavičius. Jis džiaugėsi matydamas naują katalikų kartą, kvietė jaunas širdis mylėti Jėzų, puoselėti kilnumą, pamaldumą ir širdies gerumą.

A.Narušienė

RENGINIAI TAUTOS ŠVENTOVĖJE LIETUVOS GENOCIDO AUKOMS ATMINTI

Birželio 14 d. mūsų tautos genocido pradžios data buvo paminėta 10 val. šv. Mišiomis. Jas aukojo S. Tamkevičius, koncelebravo vysk. J. Preikšas, Kauno miesto kunigai, vikarai.

„Ar laisvės atgavimu pasibaigė genocidas Lietuvoje? Ar išbrido lietuvis iš moralinės pelkės, į kurią okupantai įstūmė mūsų tautą, visokiais įmanomais būdais

naikindami tautos savimonę, orumą, kultūrą, o ypač stengdamiesi iš pamaldžios tautos širdžių išrauti tikėjimą?“ - šias ir daugelį kitų minčių iškėlė arkivyskupas savo homilijoje. Jo teisingi, griežtoki žodžiai verčia susimąstyti, ryžtingiau ir atsakingiau priimti sprendimus, nes savo neveiklumu ir abejingumu, aklu pasitikėjimu populistinėmis kalbomis mes

nesustabdomai riedame į pražūtį.

Birželio 15 d. 18 val. šv. Mišias Lietuvos okupacijos tragedijai atminti aukojo vikaras S. Pavalkis.

Po šv. Mišių Tautos šventovės terasoje susirinkusiems tremtiniams ir parapijos tikintiesiems koncertavo ansamblis „Kupolė“, kurios vadovas A. Bernatonis. Trumpas ištraukėles apie Lietuvos partizanų, jų didvyrišką kovą lydėjo partizanų sukurtos dainos.

Po koncerto seimo narė R. Juknevičienė padėjo ansambliuosiams už dainose išsaugotus prisiminimus ir visiems ansamblio dalyviams padovanojo savo mamos atsiminimų knygą apie tremtį. Ji išsakė mintį, kad gal būt taps tradicija kasmet šia proga surengti koncertą Prisikėlimo bažnyčios terasoje.

B. Vasylienė

Liepos mėnesio renginių tvarkaraštis

	Renginys	Atsakingas / Vieta	Paskirtis
6	T LIETUVOS VALSTYBĖS - MINDAUGO KARŪNAVIMO DIENA	Klebonas V. Grigaravičius	Parapijai ir visuomenei
13	T Švč. Sakramento adoracija Arkikatedroje (Kristaus Prisikėlimo parapijos diena)	Klebonas V. Grigaravičius	Parapijai ir visuomenei
20	T 19.00 val. koncertuoja Brandenburgo jaunimo orkestras	Paminklinėje Prisikėlimo bažnyčioje	Parapijai ir visuomenei

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiu, „Prisikėlimas“, Aukštaičių 4, Kaunas. Tel. (8-37)200883

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: <http://kaunas.lcn.lt/parapijosprisikelimas>

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas kun. Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Giedrius Kalninis, Aušrelė Krunglevičiūtė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis